

stanov. Podle § 24 odst. 2 a 18 odst. 4 stanov, jakož i § 76 zákona ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák., ručí žalobce za závazky družstva jen svým podílem a další částkou rovnající se výši podílu, a této úpravě ručení by zřejmě odporovalo, kdyby stavební příspěvky byly pokládány za jmění družstva, ježto by se tak ručební povinnost členova proti přípustnosti zákona a stanov zvýšila o tuto příslušnou částku. Z těchto úvah jest žalobce v příčině stavebních příspěvků pokládati za věřitele společenstva, oprávněného k tomu, by se domáhal zařazení své pohledávky do třetí třídy konkursních věřitelů, a to i z další úvahy, že následkem vystoupení ze společenstva přestal býti jeho členem a že ve sporu nebylo tvrzeno, tím méně prokázáno, že jeho stavební příspěvky byly upotřebeny k stavbě družstevního domu, neb ke zřízení hřišť nebo tělocvičen pro členy určených (§ 1 stanov) nebo že byly aspoň částečně upotřebeny podle § 27 čís. 2 stanov. Nejde-li o pohledávku vystouplého člena, která podle rozvahy z jeho společenského poměru vybude, a která tedy jest vázána ručební povinností podle § 18 (4) stanov a § 79 zákona, nepřichází ani v úvahu ustanovení § 1 odst. (2) nařízení min. spravedlnosti ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák.

Čís. 13115.

Vyrovnačí řád.

Vyzval-li vyrovnačí komisař vyrovnačího dlužníka, by zapravil upravené poplatky do určité lhůty, připojiv neprávem doložku »po právoplatnosti tohoto usnesení« a vyrovnačí dlužník se držel tohoto usnesení, nemůže to býti na újmu při rozhodování o otázce, zda mu má býti odepřeno potvrzení vyrovnaní z důvodu § 58 (1) čís. 4 vyr. ř.

Totéž platí o vyzvání vyrovnačího komisaře se lhůtou ku předložení výkazu o zaplacení poplatku a útrat vyrovnačího řízení a o dalším jeho usnesení, jímž byla prodloužena lhůta ku předložení tohoto výkazu. Řídil-li se vyrovnačí dlužník podle toho a předložil-li ve lhůtě takto soudem určené a prodloužené doklady o zaplacení poplatků, nemůže mu důvodně býti odpíráno potvrzení vyrovnaní z důvodu § 58 (1) čís. 4 vyr. ř.

Vyrovnačí komisař určí, zda všichni nebo kteří ze zástupců právnické osoby mají vykonati vyjevovací přísahu. Uznal-li na vyjevovací přísahu jen jednoho z jednatelů společnosti s r. o., vyhověl zákonu a nebylo důvodu k postupu podle § 65 (1) vyr. ř.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1933, R I 994/33.)

Vyrovnačí soud potvrdil vyrovnaní společnosti s r. o. Rekursní soud odepřel vyrovnaní potvrditi.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by řízení doplnil a znovu o rekursu rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Rekursní soud odepřel změnou usnesení soudu první stolice potvrditi vyrovnání proto, a) že vyrovnací dlužnice nezapavila, pokud se týče nezajistila včasné útraty řízení a poplatky z vyrovnacího řízení (§ 58 (1) čís. 4 vyrov. ř.), b) že nevykonal jednatel a zároveň majitel podílů dlužnice Rudolf F., ani další její jednatel Arnošt F. vyjevovací přísahu. Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. **K o d s t a v c i a).** Je zřejmo ze spisu, že vyrovnací komisař v usnesení ze dne 29. dubna 1932 vyzval vyrovnací dlužnici k zaplacení upravených poplatků do osmi dnů, s připojením doložky »po pravoplatnosti tohoto usnesení«. Jestliže se vyrovnací dlužnice držela tohoto usnesení —, ač ona doložka nebyla ve shodě se zněním předpisů § 58 (1) čís. 4 vyr. ř. — pokud se týče § 191 (1) konk. ř. a § 70 vyr. ř., nemůže jí to býti na újmu. Stejně je tomu i ve příčině vyzvání vyrovnacího komisaře podle usnesení ze dne 3. června 1932 s lhůtou patnáctidenní k předložení výkazu o zaplacení poplatků a útrat vyrovnacího řízení, a též podle usnesení ze dne 18. června 1932, jímž byla prodloužena lhůta k předložení výkazu o zaplacení těchto poplatků. Řídila-li se vyrovnací dlužnice dle toho, a předložila-li ve lhůtě takto soudem jí určené a prodloužené doklady o zaplacení poplatků, nemůže jí důvodně býti odpíráno potvrzení vyrovnání z důvodu § 58 (1) čís. 4 vyr. ř. **K o d s t a v c i b).** Jednatelé vyrovnací dlužnice Rudolf F. a Arnošt F. se nedostavili k roku dne 11. dubna 1932, předloživše lékařská vysvědčení ze dne 7. dubna 1932, potvrzená úředním lékařem o delší jejich chorobě, soud první stolice uznal na vyjevovací přísahu jen jednatele Waltera F-a, nikoli ostatních jednatelů, kteří jsou nemocni. V otázce, zda všichni, či kteří zástupci právnické osoby, za niž jest považovati i vyrovnací dlužnici, mají vykonati vyjevovací přísahu, nemá vyrovnací řád zvláštní ustanovení, a proto platí tu podle § 70 vyr. ř. podpůrně předpis § 101 konk. ř., podle něhož určí konkursní komisař, zda všichni nebo kteří ze zástupců právnické osoby mají vykonati vyjevovací přísahu. Uznal-li soud první stolice na vyjevovací přísahu jen jednoho jednatele Waltera F., vyhověl zákonu, a nebylo proto důvodu k postupu podle § 65 (1) vyr. ř., jak mylně za to má rekursní soud.

Čís. 13116.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

S hlediska § 17 zákona nezáleží na tom, zda osobou jednajícím byl zaměstnanec podnikatele, aniž na tom, zda se rozšiřování stalo s jeho vědomím či proti jeho vůli, stačí, že byl závadný čin vykonán v provozování podniku.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1933, R I 1178/33.)

Žalobu, již se domáhal žalobce na žalovaném společenstvu, by upustilo od rozšiřování závadných údajů o žalobci, **p r o c e s n í s o u d** první stolice zamítl, maje za to, že se žalobci nepodařil důkaz